

Toen ik in de Baai van Biscayne aankwam, minderde ik vaart. De maan glinsterde op het water tussen de paalwoningen van Stiltsville. In mijn kielzog doemde een donkere, onverlichte boot op. Ik had het al op de radar gezien. Was erop voorbereid.

Als je vier oersterke Mercury Verado-motoren hebt – samen goed voor 1400 pk en een maximumsnelheid van 160 kilometer per uur – is het belangrijk dat je precies weet wanneer je ze wel en wanneer je ze niet moet gebruiken. De lichten knalden aan. Vier schijnwerpers op volle sterkte verlichtten mijn dashboard alsof het midden op de dag was. Ik werd bestookt door de blauwe zwaailichten daarboven. Agent Russ Spangler had bij de commando's gezeten en nu leefde hij op dit soort nachten: volle maan en adrenaline. Op dit moment paste hij zijn shock-and-awe-tactiek toe door me te verblinden met een zaklamp van duizend watt. We hadden dit spelletje vaker gespeeld. Zijn partner Melanie Beckwith was van de FBI en had last van een napoleoncomplex, wat ze compenseerde met anabole steroïden en spieren die een stuk forser waren dan de mijne.

Hoewel ik best in staat was aan hen te ontsnappen, zou het me niet lukken om aan de kustwacht te ontkomen – ook op mijn radar – of aan de vliegtuigen die ze konden oproepen. Ik zou het eiland misschien halen, maar dat zou dan meteen mijn laatste race zijn, en ik was nog lang niet van plan om met pensioen te gaan. Als er ooit iemand in de bloei van zijn leven

was, dan was ik het wel. De motoren achter me waren een laatste redmiddel. Als ik die zou gebruiken, was dat meteen de laatste keer dat ik met deze boot zou varen en aangezien die bijna een half miljoen dollar had gekost, wilde ik er graag nog wat langer mee doen. Maar dat is het probleem met een boot als deze: als je besluit die te kopen omdat je haar nodig hebt voor dit soort werk, moet je je er niet te veel aan hechten. Dat geldt voor bijna alles. En iedereen. Niet hechten. Je moet bereid zijn dat waar je van houdt te dumpen zodra agenten als Spangler en Beckwith aan de horizon verschijnen.

In de bijna tien jaar dat ik in de handel zit, heb ik bovenal één ding geleerd: houd niets te krampachtig vast. Ook geen mensen. Jouw leven en dat van de mensen om je heen bungelt boven de afgrond en één duwtje is genoeg om het naar beneden te laten storten. Voorgoed verdwenen. Dat geldt ook voor het plezier dat je eraan beleeft. Let op waar je loopt. Houd één voet stevig aan de grond. Want het kan zomaar zijn dat je iets over de rand moet duwen. Je kunt beter helemaal niets bezitten en nog belangrijker: laat niets jou bezitten.

Ik keek op mijn horloge. Een Marathon-duikhorloge dat Shelly me gegeven had. Ze beweerde dat ik op mijn eigen begrafenis nog te laat zou komen, dus ze had het vijf minuten vooruit gezet. De wijzers werden verlicht door tritium, dat helder oplichtte in het donker. Ik had nog tijd. Ik zette de motoren uit en draaide me naar het licht. Ze kwamen langszij varen. De stem van agent Spangler echode over het water: 'Hallo Charlie Finn. Wat een verrassing om jou hier te treffen op dit tijdstip.'

Ik stopte mijn handen in mijn zakken en lachte mijn Humphrey Bogart-glimlach naar agent Beckwith.

Ze sprong bij me aan boord en maakte mijn boeg aan hun achtersteven vast. Ze lachte en zei niets. Ik knikte. 'Zo te zien begint dat fitnessprogramma zijn vruchten af te werpen.'

Ze wees met haar vinger en zei: 'Ga daar staan en hou je mond.'

De narcoticabrigade en kustwacht hebben, net als de Wild- en Viscommissie, uitgebreide opsporingsbevoegdheden, dus permitteerden ze zich wat meer vrijheden in het schenden van mijn fundamentele grondrechten. Bovendien wisten ze dat ik ze niet voor de rechter zou slepen of mijn advocaat zou bellen. Daarom haalden ze – samen met hun Duitse herder Molly – in het halfuur daarna mijn hele boot overhoop. Op zoek naar iets wat op drugssporen leek. Ik vouwde mijn armen over elkaar en keek geamuseerd toe. Ik was echt onder de indruk toen agent Spangler zijn duikpak aantrok en de romp van mijn boot inspecteerde. Zo'n veertig minuten later begonnen de twee agenten mijn instrumentenpaneel te demonteren, terwijl Molly trouw aan mijn voeten zat. Ik krabde op haar kop en liet haar mijn hand likken. Ze legde een poot op mijn been en kwam tegen me aan staan. Toen ze niet keken, gaf ik haar hondensnoepjes die de vorm hadden van een bot. Na bijna twee uur zweten en kreunen, en zonder iets gevonden te hebben, brachten ze rapport uit aan iemand in een kantoor aan de andere kant van hun mobiele telefoon, gooiden mijn boegtuw los en vertrokken zonder iets te zeggen.

Iemand had hen getipt dat ik vannacht iets zou wegbrengen, en ze hadden gelijk: dat zou ik ook doen, maar diezelfde persoon had mij getipt dat hij hen getipt had. Het loont om meer te betalen en Colin, mijn zakenpartner, betaalde altijd meer. Spangler en Beckwith hielden me al vijf jaar lang bijna voortdurend in de gaten. Net als het team van Miller en Marks voor die tijd had gedaan. Hoewel ik genoeg smokkelde om deze boot twintig tot dertig keer of zelfs vijftig keer te vullen, was ik nog nooit gepakt. En dat zou vannacht ook niet gebeuren.

Zorgeloos zette ik de motoren aan en zag met lichte verbazing hoe Spangler en Beckwith noordwaarts verdwenen. Ik neuriede zachtjes: 'Na-na-na-na-na... Goodbye!' Ik stuurde de boot langzaam het doolhof van kanalen in die de baai in voerden. Ik gleeed door het duister langs gigantische jachten

en villa's van twintig miljoen dollar, waar de rijkelui van Miami hun leven te kijk zetten. Ik had bij veel van deze huizen wel eens iets afgeleverd, maar een van de dingen waaraan ik mijn succes te danken had, was het feit dat ik, als ik eenmaal iets te pakken had, het wist vast te houden. Ik kon een geheim bewaren en wist precies hoever ik kon gaan.

Ik slingerde door het doolhof in de wetenschap dat Beckwith meer dan één verborgen gps-ontvanger in de boot had aangebracht. Ze hadden al maanden geleden de eerste geïnstalleerd en sindsdien speelden we dit kat-en-muisspel. Die poppenkast van vannacht was bedoeld om een tweede te plaatsen, omdat de eerste waarschijnlijk tegengestelde signalen had gegeven als gevolg van zoutcorrosie. Het kan natuurlijk ook zijn dat het zoutzuur dat ik er overheen gegoten had daaraan bijgedragen had. Dat weet je maar nooit.

Miller en Marks waren ermee begonnen. Ik had de zender na een paar dagen gevonden, dus ik verkocht de boot aan een gozer die het Panamakanaal in tegengestelde richting passeerde. Ze dachten dat ik drugs ging ophalen in Mexico. Ze stuurden boten en helikopters en vliegtuigen, maar de hele list mislukte en had ze een lieve duit gekost. Ze waren niet blij. De gast die de boot had gekocht vertelde dat ze best verbaasd waren toen ze hem bij de kust van Mexico aantroffen, waar hij op marlijn viste. En Miller en Marks hadden klappen uitgedeeld toen ze erachter kwamen dat ik het niet was. Ze waren nog verbaasder toen ze mij 's middags op mijn veranda in Bimini zagen zitten, met een kop koffie in mijn hand en een sardonische glimlach op mijn gezicht, starend naar de zons-
ondergang. 'Kopje koffie?'

Ook nu staarde ik uit over het water. Onder me het geronk van de motoren. Hoewel deze boot niet van mij was, was het mijn lievelingsboot. Colin had mij daarom gevraagd haar een naam te geven. Ik had haar de 'Storied Career' genoemd: legendarische levensloop. Morgen zou ik veertig worden en

als er iets over mijn leven te zeggen viel, dan was het wel dat het legendarisch was.

Ik legde aan, checkte de radar en zag dat Spangler en Beckwith niet ver uit de buurt waren. Ze waren niet de enigen met een gps-transponder. Wij konden dat spelletje ook spelen. We hadden onze zaakjes op orde, alleen zag onze zaak er iets anders uit. Onze zaak was exclusief en was gebaseerd op eerlijkheid – voor zover dieven eerlijk zijn – en we deden ons best onzekerheden uit te sluiten. We verkochten alleen aan klanten die we hadden doorgelicht. We accepteerden alleen betaling via internet op buitenlandse rekeningen. En wij bepaalden waar we het dropten. We dropten het nooit, echt nooit wanneer zij het wilden of waar ze het wilden, en we vertelden ze niet waar het was totdat we het gedropt hadden. Als ze precies wisten te vertellen waar en wanneer ze het wilden hebben, dan moesten ze een andere koerier zoeken. Dit systeem had altijd goed gewerkt en had Beckwith en Spangler steeds zand in de ogen gestrooid, waardoor ze voortdurend achter de feiten aan liepen.

Ik zette de motoren uit, de koffiepote aan en haalde de doos met donuts uit mijn tas. Ze zouden vast en zeker trek hebben. Ik zette ook een bak met voer voor Molly klaar. Herten- en lamsvlees.

Ik trok de vlotter omhoog die aangaf waar de krabberval lag en ik pakte mijn wetsuit. Het water was wel niet zo koud, maar de effen zwarte kleur viel onder water minder op dan mijn blanke huid. Ik trok het duikpak aan, deed de regulator in mijn mond, liet me in het water glijden, waar ik mijn flip-pers aantrok en aan de achthonderd meter lange zwemtocht begon. Ik nam de tijd. Mijn cilinders waren uitgerust met twee Pegasus-thrusters: schroefpropellers die me onder water voortduwden met een snelheid van ruim drie kilometer per uur. Uit mijn hoofd gezegd is dat bijna twee knopen. Daarnaast hield ik in mijn hand een extra thruster, die nog het

meest weg had van een torpedo. Deze drie hulpmiddelen joegen me stil en ongezien onder water voort. En mijn benen werden niet moe, voor het geval ik die nog nodig had.

Ik gleed door het water tot ik het flitslicht van de vuurtoren boven me zag. Toen maakte ik mijn duikuitrusting los, trok mijn wetsuit uit en liet alles naar de oceaanbodem zinken, twaalf meter lager. Ik kwam naast de Pathfinder boven water, die ik drie dagen daarvoor had gebruikt en afgemeerd. Ik maakte het boegtouw los en duwde af. Een halfuur later doemde de kade op waar het basketbalteam, de rapper met zijn gevolg en een popzangeres met haar managementteam aan het feesten waren, evenals de hedgefondseigenaar met alle meisjes die hij had kunnen kopen en een kwart van Miami's elite. Als zij hun geld wilden opsnuiven aan coke, dan was dat hun volste recht en hun eigen probleem. Ik runde alleen de nachtelijke bezorgservice. Als ik het niet deed, zou iemand anders het doen. Vraag en aanbod.

Ik gleed langs de aanlegsteiger onder het ritmische gebonk van een feestje in het huis. In het donker laadde ik enkele pakjes uit en stopte die in een gat in de vloer onder een kast die op de kade stond. Ik was hier eerder geweest. Een goede klant. Toen ik alle meubels weer netjes had teruggezet zoals ik ze had aangetroffen, stuurde ik een sms'je om de levering te bevestigen, sprong weer in mijn boot en verdween.

Een uur later zwom ik langs de mangroves onderweg naar de Storied Career. Ze was omsingeld door vier andere boten van de narcoticabrigade en werd van alle kanten beschenen. Alsof een tweede keer doorzoeken wél iets zou opleveren. Van een afstandje zag ik hoe Beckwith en Spangler schuimbekkend van woede rondliepen en met schuttingwoorden gooiden – en ook met alles in mijn boot wat niet vastzat. Molly stond op het achterdek, haar snuit in een doos donuts. Zo te zien had ze eerst de donuts met poedersuiker verorberd, want haar gewoonlijk zwarte neus en bek waren krijtwit. Een

paar honderd meter verderop in de straat achter de boot knipperde de luifel van een pizzatent die de hele nacht open was. Ik zwom met een grote boog om de boten heen, kocht een grote pizza en keerde naar mijn boot terug met de pizzadoos op mijn schouder. ‘Hallo jongens. Pizza?’ Ze konden er niet om lachen. Maar aangezien ze geen drugs, geen geld, en ook geen bewijs voor een van die twee hadden, konden ze weinig anders doen dan nog harder tekeergaan en tegen mij zeggen dat ik moest oprotten.

En dat deed ik.

Ik navigeerde mijn boot door de kanalen, meerde aan in een jachthaven en liep naar mijn fiets. Na een paar kilometer stapte ik Colins achterdeur binnen. Toen hun huis gebouwd werd, had Marguerite in de bijkeuken een kast laten bouwen waarin voor iedereen een kluisje zat. De kinderen konden hun schoolspullen en sportuitrusting, compleet met stinkende zweetschoenen, erin kwijt als ze thuiskwamen. Toen ik familie werd, had Colin er mij ook een toegewezen. En zoals met bijna alles wat Colin Specter deed, was daar meer dan één reden voor.

Ik gleeed met mijn hand over de bovenste plank van mijn kastje, waarop in de achterste hoek – onzichtbaar voor wie voor de kast stond – een kleine koker was aangebracht. Net groot genoeg voor een mobiele telefoon – of alleen een simkaart. Het was een van de vele speciale plekjes. Mijn vingers vonden het nieuwe kaartje ter grootte van een postzegel. Ik verving het snel voor mijn oude kaart en gooide die in de vuilnisemmer, waarna ik mijn mobiel in mijn zak liet glijden.

Iets wat ik al honderden keren had gedaan.

Maria zat op de bank. Vlechten. Strikken. Make-up van haar moeder. Een roze balletpakje. Knieën opgetrokken tegen haar borst, een bak popcorn op haar knieën, terwijl ze onze favoriete film keek. Ik ging naast haar zitten toen de nonnen op het scherm over hun probleem begonnen te zingen: Maria in het klooster. De echte Maria – die op de bank naast me –

tikte met haar voeten en had geen uitnodiging nodig om mee te zingen met de geluidsgolven die de woonkamer en keuken begonnen te vullen. Ze wist heel goed dat ze onze aandacht had en dat de gordijnen op het toneel van haar leven uit elkaar schoven. Ze ging op de bank staan en brulde met een prachtige stem het lied mee. Ze had één wenkbrauw opgetrokken en een ondeugende glimlach verspreidde zich over haar gezicht, terwijl haar stem de al bijna vijftig jaar oude vraag stelde uit het gelijknamige lied, namelijk: hoe los je een probleem als Maria op?

Maria en ik hadden *The Sound of Music* voor het eerst gekeken toen ze vier was. Colin en Marguerite hadden me vanwege een noodgeval gevraagd te babysitten en aangezien ik totaal geen verstand van kinderen had – zeker geen kleine kinderen – zette ik een dvd op om de tijd te doden. Dat werkte en sindsdien hebben we de film tientallen malen gekeken. Nu ze twaalf was, kende Maria haar tekst net zo goed als de echte cast.

Maria sprong van de bank op de biljarttafel, maakte een pirouette en vervolgens een plié, zonder zich te bekommeren om de kleine voetafdrukken die ze op het vilt achterliet en zich niet bewust van de uitwerking die haar bewegende handen op de hanglampen hadden. Haar probleem met het krijgen van respons uit het ‘publiek’ had te maken met het feit dat wij, de volwassenen, al zo vaak hadden meegezongen dat we daar geen zin meer in hadden. Ons verlangen om enige frivoliteit in de eentonigheid aan te brengen, had tot gevolg dat we ons als een stel aritmische idioten begonnen te gedragen. We brachten onze eigen versie van het inmiddels zo geliefde lied ten gehore. Vanuit de keuken klonk een soort prutserige, ongeregelde rap van Colin en Marguerite, terwijl ik deed alsof ik totaal geen ritme kon houden en op de verkeerde momenten op de tafel roffelde, waarbij ik het geluid voortbracht van een jankende coyote. Een stel

apen met potten en pannen zou meer muzikaliteit vertonen.

Bij het tweede couplet kreeg Maria in de gaten dat de kamer was afgegleden naar een complete muzikale chaos. Ze zette haar handen op haar heupen, fronste haar wenkbrauwen, perste haar lippen op elkaar en keerde terug naar haar popcorn en de bank, terwijl ze een diepe zucht slaakte en laatlunkend probeerde te kijken. Ze propde een handvol popcorn in haar mond, blies een haarlok uit haar gezicht en begon op haar iPhone een sms aan haar vriendin te tikken. Haar vingers zeiden iets anders dan haar mond: ‘Wat zijn jullie verschrikkelijk oud.’

‘Ja, dat zijn we zeker,’ lachte ik.

Ze zat met gekruiste benen op de bank, zette de bak popcorn links van haar neer, stouwde haar mond opnieuw vol en veegde haar vettige handen aan mijn mouw af.

Ik schoof wat dichterbij en trok een gekke bek, waarmee ik haar vroeger tot huilens toe aan het lachen kreeg, maar nu ze twaalf was moest ze er niets van hebben. Ze stak haar volwassen wordende hand in de lucht, als een stopteken, en zei zonder haar blik van de iPhone los te maken: ‘Ik hoef het niet te horen.’

Ik schoot in de lach, gaf haar een kus op haar voorhoofd en stond op om naar de keuken te gaan. Maar eerst draaide ik de halfllege bak popcorn boven haar hoofd om.

‘Oom Charlie!’ Ze sprong op en stampde op de vloer. Een roze verschijning. ‘Dat kun je niet maken!’ Ze sperde haar ogen open om het drama nog erger te doen lijken. ‘Ik heb net mijn haar geverfd...’

Ik ben dol op dat meisje.

‘Dat bewijst maar weer wat we al wisten...’ zei ik lachend terwijl ik achteruit naar de keuken liep.

Ze keek me vragend aan. ‘Wat dan?’

Ik gaf Colin een boks, want hij wist wat er komen ging. ‘Dat deze Maria inderdaad een probleem heeft.’

‘Nou! Oom Charlie!’

Ik vluchtte de keuken in onder een spervuur van popcorn. Ik plunderde de koelkast en at een paar restjes op, wat als peetvader van zowel Maria als haar oudere broer Zaul mijn pseudo-ouderlijk recht was. Maria bleef nooit lang boos en kwam al snel haar nieuwe, oogverblindende schooltas laten zien zodat ik die kon bewonderen, wat ik natuurlijk uitgebreid deed. Daarna pakte ze mijn hand en nam me mee naar de wasruimte, waar haar nieuwe badpak, dat haar moeder voor haar had gekocht, aan een kledinghanger hing. Met één hand op haar heup, knipperend met haar wimpers en een ritme tikkend met haar voet, zei ze: ‘Papa zegt dat ik hem terug moet brengen.’

Het kledingstuk had de afmetingen van een zakdoek: meer koordjes dan stof. Ik draaide me naar Colin om en knikte. ‘Mee eens.’

Ze sloeg me zachtjes op mijn schouder. ‘Je moet me steunen.’

Ik pakte het badpak en zei: ‘Het bedekt niets. Bovendien is het wit.’ Ik rekte de stof op. ‘Je kunt er bijna doorheen kijken.’

Ze knipperde overdreven met haar wimpers. ‘Daar gaat het juist om. Heb je de concurrentie gezien?’

Ik pakte haar bij de kin. ‘Lieverd, jij hebt geen concurrentie. Er is op de hele wereld geen ander meisje van twaalf dat zelfs maar in jouw schaduw kan staan. Trouwens, je wilt toch geen jongens die alleen maar in je geïnteresseerd zijn omdat je er in dit ding zo mooi uitziet?’

‘Bij mijn vader en moeder heeft het anders wel gewerkt.’

Marguerite begon te lachen. ‘Daar heeft ze een punt.’

Colin protesteerde: ‘Dat is helemaal niet waar. Daar ben ik het niet mee eens. Ik ben voor je gevallen om je pianospel. Ik had je nog nooit in die blauw met wit gestreepte bikini gezien met die strikjes aan de zijkant.’

Marguerite reageerde over mijn schouder: ‘Colin Specter, doe nou niet alsof je verstand van muziek hebt.’

Maria was nog niet overtuigd en stond te wachten tot ik haar kant koos. Ik probeerde het nog eens: ‘En dan nog iets: tegenwoordig krijgt iedereen huidkanker, dat willen je vader en ik voorkomen.’

Ze trok aan mijn hand en nam me mee naar haar nieuwste schilderij. ‘Ja hoor, dat willen jullie voorkomen. En jullie willen ook voorkomen dat ik er leuk uitzie op het strand en laten me liever voor gek lopen.’

Ik had in mijn jeugd een nogal verstoord gezinsleven gehad. Eigenlijk had ik niet echt een gezinsleven. Als ik door Colins huis liep, hoorde ik praten en lachen, ik werd geaccepteerd als iemand die erbij hoorde, ik hield Maria’s hand vast, was zelfs door haar ouders gevraagd voor haar en haar broer te zorgen als zij kwamen te overlijden. De uren die ik hier doorbracht waren de mooiste van mijn leven. En elke keer dat ik hier was, popcorn at, Maria’s voorhoofd kuste, lol had met Marguerite en Colin, etenswaren uit de koelkast snaaide, met mijn voeten op de salontafel zat, de afwas deed en de vuilnis buiten zette, bleef ik zo lang mogelijk hangen en genoot ik er zo veel mogelijk van.

Colin en ik vertrokken zelden door dezelfde deur, dus toen Marguerite en hij de voordeur uit liepen, verdween ik naar de bijkeuken, waar ik Zaul tegen het lijf liep, die de vuilniszak verwisselde. ‘Hé, gozer.’

Ik gaf hem een knuffel – althans dat probeerde ik. Hij verstijfde, hield afstand. Zijn spieren hard, bol van de steroïden, de stank van oude sigarettenrook. Hij gaf een bijna onzichtbaar knikje. ‘Charlie.’ Het woord ‘oom’ liet hij expres weg.

Het was even geleden en ik was oprecht blij hem weer te

zien. ‘Je vader vertelde dat je vanavond iets leuks gaat doen met je zus.’

Zaul hield de overvolle vuilniszak met één hand vast en plotseling zag ik hoe gespierd hij was geworden. Een knikje. ‘Misschien gaan we een tochtje maken met de Yellowfin of zo.’

De Yellowfin was Colins motorboot met een Yamaha-motor van 300 pk. Perfect voor een spiegelgladde avond als deze. Het jacht was voorzien van alle moderne elektronica, dus ze zouden niet zomaar verdwalen. ‘Goed idee. Lekker bootje. Vooral om ’s avonds een rondje te varen.’

Hij knikte en probeerde te glimlachen. Hij wees naar boven en zei: ‘Ze houdt ervan om op de uitkijktoren te klimmen en...’ – hij haalde zijn schouders op – ‘nou ja... Maria te zijn.’

Zijn schouders werden naar beneden getrokken door iets onzichtbaars. Hij had donkere kringen rond zijn ogen en zijn stem klonk schor en moe. Er droop iets uit de vuilniszak op de vloer. ‘Ik kan deze maar beter wegbrengen.’

Hij ging de garage in en ik verdween door de achterdeur in de donkere schaduwen. Ik bleef even staan totdat mijn ogen en oren aan het duister gewend waren en sloop toen terug naar de kade – het beeld van Zaul op mijn netvlies gebrand.

Het kostte de Storiéd Career nog geen uur om de overtocht van zeventig kilometer naar Bimini te maken. Ik sliep onrustig en toen de zon opkwam boven de Atlantische Oceaan zat ik al op de veranda met een kop koffie en had zowel mijn veertigste verjaardag als mijn bruiloft in het vooruitzicht. Hoewel dat redenen waren om blij te zijn, had zich op mijn voorhoofd een frons gevormd: ik staarde naar mijn linkerpols. Mijn lege

linkerpols. Het horloge dat Shelly me gegeven had, was verdwenen. Ik had het ergens in de afgelopen 24 uur verloren en ik had geen idee waar.

En dat was niet best.